

Co se událo na nebi a na Zemi před dvěma tisíciletími? - O Vánocích astrologicky

Karel Funk

Někdejší sestup Krista na zemskou scénu je centrální událostí vývoje lidstva. Předpovídali ji proroci a jasnovidci různých národů a nyní může sloužit všemu dalšímu lidstvu k plnění jeho úkolu v plánu Prozřetelnosti. Seznámíme se nyní s tím, co se tehdy událo na nebi a na Zemi, ba jak se spojilo nebe se Zemí. Může to být pro leckoho krůčkem k hlubšímu osobnímu prožitku Vánoc.

Dozvíme se nanejvýše zajímavé a významné astronomickoastrologicko-mystické souvislosti o této události, nahlédneme-li v následujících řádcích do pojednání badatele dr. Oldřicha Janečka O hvězdě betlémské a knihy Walthera Bühlera Hvězda mudrců, o kterou se Janeček opíral. Cosi o budoucím příchodu Lásky napověděl již Buddha téměř v téže době, tj. v 6. stol. př. Kr. i Zarathustra. O tomto učiteli mysterijní školy se v Babyloně a na Středním východě tradovalo, že zvěstoval příchod Mesiáše, ale i vlastní budoucí vtělení. Zarathustra se měl příště inkarnovat do člověka Ježíše, který se jako první člověk Země stal nositelem Božství Kristova. Tři zasvěcenci (původně psáno mágové) z Východu, kteří toto tajemství znali, přišli tedy do Betléma pozdravit a uvítat svého znovu se narodivšího Mistra – Zarathustru.

Co to provázelo?

Velká trojnásobná konjunkce Jupitera a Saturna se odehrála v době proměny věků – v 7. roce před Kristem v souhvězdí Ryb. Z hlediska astrologického bylo důležité brát v úvahu, ve kterém souhvězdí konjunkce právě probíhala. Podle babylonských názorů bylo souhvězdí Ryb současně znamením "Amuru", tj. Západu. Co se tedy odehrálo v Rybách, muselo se současně odrazit v dění na Západě. Proto když tři zasvěcenci z Východu objevili Jupitera se Saturnem v blízké konjunkci za ranního východu v souhvězdí Ryb, ihned věděli, že se děje něco velikého v zemi Amuru – na Západě. Tehdy se písmo hvězd četlo hlouběji a přirozeněji než dnes.

Jupiter platil za představitele moudrosti a pořádacích sil vládců, králů, zasvěcenců. Jeho setkání se Saturnem, nota bene trojnásobné v jediném roce, bylo nepřehlédnutelnou událostí. Předcházející taková konjunkce proběhla v r. 146 př. Kr. Ztrojení velké konjunkce tedy zjevně ukazovalo nejen na zrození někoeho "Velikého", ale bylo vztahováno k narození dlouho očekávaného "krále všech králů", samotného Mesiáše, jehož příchod očekávali na Západě. Podle tradice byla právě Palestina přiřazována mocnému, pomalému Saturnu. Tři mudrci tedy museli jít do Jeruzaléma, aby zvěděli něco bližšího o místě narození přicházejícího Mistra a Mesiáše, aby mu mohli přinést dary.

Souvislosti horoskopu při úmrtí a novém zrození znala už stará iniciační věda

Když člověk umírá, odchází jeho duše a jeho Já směrem ke Slunci. Kdyby se v době úmrtí zaznamenal horoskop úmrtí, pak by rozhodujícím bodem, kudy do kosmu odchází duše, bylo místo, kde v tu dobu stojí Slunce. A když se duše opět vtěluje, existuje přesná zákonitost – tam, kde při úmrtí stálo na obloze Slunce, přesně v témže souhvězdí a v témže bodě stojí nyní Luna. Duše se vrací dolů na Zemi přes sféru Měsíce, přes Měsíc.

Čteme-li v Matoušově evangeliu, že se mudrci od Východu ptali: "Kde je ten právě narozený král Židů?" - vyčetli tito zasvěcenci okamžik narození z postavení Měsíce v určitém souhvězdí. Když se o vánoční půlnoci Ježíš narodil, byl srpek Měsíce v souhvězdí Panny. Zde je významná souvislost. V záznamu o Zarathustrově proroctví, zapsaném Bar Hebreem ve 13. století, čteme: "Říká se, že Zarathustra byl žákem proroka Eliáše. Ten poučil Peršany o příchodu Kristově a zvěstoval jim: Na konci časů porodí Panna syna, a až se narodí, objeví se hvězda, která svítí ve dne a v jejím středu bude panna. Vy, mé děti, zpozorujete její příchod. Až tedy uvidíte onu hvězdu, vydejte se na cestu, kam vás povede a přineste dítěti své dary a pokloňte se mu. Dítě je Slovo, které je základem nebe."

Astrologicky lze poselství vysvětlit

Spasitel se narodí, až bude Měsíc v souhvězdí Panny. Proto se lze ptát, máme-li v "betlémské hvězdě" vůbec co činit s vnějšně pozorovatelnou hvězdou? Mágové měli přece, jako zasvěcenci mysterií, ještě schopnost jasnozření.

Na tuto otázku odpověděl ve své přednášce o "hvězdě mudrců" dr. R. Steiner takto: "Čím byli tedy svatí tři králové vedeni a kam přišli? Byli vedeni hvězdou a přivedeni do Betléma do jeskyně. Tomu může opravdu rozumět jen ten, kdo je obeznámen s tzv. nižším nebo astrálním mysteriem. Být veden hvězdou neznámá nic jiného, než vidět samu duši jako hvězdu. Kdy však vidíme duši jako hvězdu? Když ji můžeme vnímat jako zářící auru. Pak se objevuje duše jako hvězda. Co mágům svítilo, nebylo nic jiného než duše Krista samého. Nad jeskyní v Betlémě jim zářil sám druhý Logos. Z ezoterického nazírání není jeskyně nic jiného než to, v čem duše bydlí: tělo. Astrální pozorovatel vidí tělo zevnitř. Takže vidíme tělo jako jeskyni, jako skrýši, útulek, a tak zářila v těle Ježíšově hvězda Kristova, duše Kristova."

Vidíme, že hledání "hvězdy betlémské" nás vede ke dvěma úkazům:

- ke skutečnému jevu na nebi – královské konjunkci, k níž došlo 7 let před narozením Ježíšovým
- k astrálnímu vidění duše Krista, sestupující přes měsíční sféru do lidské tělesné schránky. Zůstaňme zatím u prvního úkazu. Z tohoto hlediska je "okno do nebe", které se nám otevírá konjunkcemi Jupitera a Saturna, stále pozoruhodnější.

Objevy české astronomky Ivany Charvátové z 80. let 20. století jsou zde důležité

Jde o výzkum působení Slunce na Zemi, na život na Zemi i na člověka a dějiny. Pozornost se dosud zaměřovala na druhy záření a sluneční erupce, spjaté s výskytem slunečních skvrn a s jedenácti- a dvaadvacetiletým slunečním cyklem, i s cykly delšími – 180 a 2200 let. Cykly byly sledovány zejména pomocí tzv. čísel slunečních skvrn. Těmi je však sledován jen povrch Slunce. Skvrny ale projevují cosi z hlubin Slunce.

Počínaje zjištěním, že průměrná délka slunečního cyklu je 11,2 let, což je hodnota blízká oběžné době největší planety – Jupitera (11,86 let) – obrátilo se úsilí o nalezení zdroje sluneční proměnlivosti k planetám. Již Newton upozornil, že vlivem měnícího se postavení planet vůči Slunci se musí posunovat i centrum těžiště sluneční soustavy. Takový pohyb Slunce zůstal nepovšimnut, protože jej nelze pozorovat. Ale s příchodem počítačů bylo možné tento posun vypočítat. Ukázalo se, že tato výchylka Slunce není zanedbatelná. Činí až 2,2 slunečního poloměru od těžiště sluneční soustavy. Paní Charvátová propočítala od r. 1100 př. Kr. do 2200 po Kr. křivky slunečních cyklů se zřetelem ke konjunkcím Jupitera a Saturna. Ukázaly se dvě skutečnosti. První je ta, že při těchto konjunkcích se skutečně střed sluneční soustavy vysunuje mimo Slunce, a to až do vzdálenosti 2,2 slunečního poloměru. I. Charvátová napsala: "Země patří mezi drobné vnitřní planety, ležící mezi centrální hvězdou Slunce a obřimi planetami vnějšími (Jupiter, Saturn, Uran a Neptun), jež tvoří podstatu planetární soustavy. Dvě největší hmoty soustavy, Jupiter a Saturn (93 % hmoty celé soustavy) tvoří jakési vyladěné "srdce soustavy". Scházejí se v zákrytu od Slunce vždy přibližně po 120 stupních a 20 letech. Tyto dvě planety udávají jakousi delší "časomíru", udávají i základní, harmonicky vyladěný řád v pohybu Slunce, jenž je čas od času narušován planetami Uran, Neptun a Pluto. Z přírodního řádu obřích planet a jeho vazeb se Sluncem vyplývají dlouhodobé proměny všech pozemských dějů, proměny v rozmezí deseti až tisíců let."

Astronomie potvrdila astrologii

Představme si tedy konjunkci Jupitera se Saturnem. Nebo tuto konjunkci dokonce trojnásobnou. Těžiště sluneční soustavy je vysunuto o dva sluneční poloměry směrem k nám, k Zemi. Na opačné straně Země jsou dvě obří planety. Ze Slunce proudí v té době k těžišti soustavy a k naší Zemi nejen zvýšený tok elementárních částic, magnetických polí a záření, nýbrž ještě něco, o čem přírodní vědy nevědí, ale co znali Chaldejci, Egypťané a jiné staré kultury, když říkali – v té době se rodí velcí duchovní lidé.

Výdech Slunce směrem k Zemi tušil i Kepler: "Pravděpodobně šíří se ze Slunce nejen světlo a teplo, nýbrž Slunce je také středem a sídlem čistého rozumu a zdrojem harmonie celého vesmíru." Není tedy toto dílčí astronomické poznání z 20. století, že se v dobách velké konjunkce nitro Slunce jakoby otevírá a vydechuje směrem k Zemi také duchovní síly v nebyvalém množství - vlastně nepřímým potvrzováním staré astrologie? Zajisté, pro astronoma to není "vědecké". Ale pro astrologa je každá planeta, i Slunce, skutečnou duchovní bytostí a vzájemné rytmy planet dílem vyšší duchovní harmonie. Geometrické obrazce a vypočitatelné pohyby

hvězd jsou pak okny, jimiž se lze dívat do světové i pozemské harmonie, jež panuje mezi nebem a Zemí.

Každé kosmické těleso má povahu podle bytostí, které ho obývají

Slunce jako odvěký dárce života, světla a energie se trvale obětuje celému kosmickému "okolí". Proto na něm musel sídlit odvěků i vládce téže povahy, charakterizované nejvyšší centrální láskou a obětí. Nebyl jím nikdo jiný než Kristus. Jedinkrát v historii zasáhli bohové viditelně do dějů lidí, aby je uchránili od nevratného pádu. Kristus sestoupil pro osud lidstva na Zemi a "obydlel" individualitu Ježíšovu, která k tomuto úkolu byla připravována už od atlantských dob Adamových. Jeví se pak samozřejmě, že k tomu byly využity i vhodné vnější kosmické poměry, které napomohla svým výzkumem objasnit i česká astronomka.

Ze studia I. Charvátové však vyplývá ještě druhá skutečnost: zaznamenané astronomické změny s příchodem Mesiáše. Křivka 180-letého slunečního cyklu, určená rytmem setkávání Jupitera se Saturnem a zkoumaná od r. 1200 př. Kr. do 2200 po Kristu, má jinou formu před příchodem Krista a jinou po tomto datu. Sinusoida sluneční aktivity před Kristem pozvolna stoupá od minima k maximu sluneční činnosti a od maxima prudce spadá k minimu. V době po Kristu je tomu obráceně: sinusoida stoupá příkře od minima sluneční činnosti k maximu, ale z maxima k minimu klesá pozvolněji. Je tu tedy poprvé v historii přírodovědecky zjištěna "směna věků", o níž proroci a učedníci Kristovi hovořili v souvislosti s příchodem Mesiáše, ale jejíž astronomické zdůvodnění zatím nemáme.

Je tu ještě další významná astrologická skutečnost: Za 40 let po trojnásobné konjunkci Saturnu a Jupitera v roce 7 před Kristem přichází v roce 35 po Kr., tj. dva roky po ukřižování Ježíše Krista, další trojnásobná konjunkce obou planet.

Základy křesťanství s ústřední postavou Ježíše Krista jsou tedy zarámovány mezi dvě trojnásobné královské konjunkce Jupitera se Saturnem

Čtyřicetileté rozmezí takovéto královské konjunkce je jednak časově nejbližší z možných, jednak velice výjimečné v astronomických a astrologických rytmech, vezmeme-li v úvahu, že průměrný časový interval takovéto konjunkce je téměř půldruhého století a např. v 18. a 19. století žádná taková konjunkce nenastala. I astronomům by to mohlo cosi napovědět, jako napovědělo I. Charvátové. Jsou však slepí, i když svými dalekohledy vidí fyzicky nejdál ze všech lidí. Astronom, který přestává být slepý, se stává i astrologem. I ten však může být naprostý materialista, usiluje-li jen zvědavě vylamovat z kosmu resp. počítače vysoká tajemství a nemá-li v sobě pokoru, lásku a devoci k vesmírnému Řádu a jeho Tvůrci. Ty jedině pak vedou k prvním prvkům skutečného nadmyslového poznávání při práci s astrologií.

Pokročme však ještě k dalšímu mysteriu, dokonce téměř současnému. Ve 20. století proběhly opět dvě takové trojnásobné konjunkce a opět v krátkém rozmezí čtyřiceti let: v letech 1940-41 a v roce 1981. Zdá se tedy, jako by "betlémská hvězda" zazářila i ve 20. století. Bylo i nyní něco "zarámováno" těmito dvěma královskými konjunkcemi? Jistý ezoterní pramen uvádí do nových možností vědomého styku

člověka s vysokými sférami makrokosmu - otevření nových cest ezoterního chápání Kristova impulsu i v zodiaku, pojatého právě počínaje 20. stoletím obnoveným impulzem mariánským pro blízkou i dálnou budoucnost lidstva.

Ale ještě něco významného se postupně rozšířilo

Během 20. století. R. Steiner počátkem 20. let popsal, že 20. století je mj. časem sestupu Krista do éterné (nadsmyslové) úrovně Země, tedy ještě víc lidstvu "nadosah". To Steiner označuje za onen předpovězený druhý příchod Kristův - po 2 tisících let. Nenastal však již tělesně (nebylo třeba), ale nadsmyslově. V budoucnu se o tom bude přesvědčovat stále více duší. Tento druhý příchod Kristův však má obrovský význam doslova pro každého z nás. Jaký? Počínaje 20. stoletím vzal na sebe Kristus i úlohu tzv. Pána karmy. On sám nyní očekává každého z nás po smrti. Při přechodu na druhý břeh bytí se setkáváme tváří v tvář přímo s Kristem. Pro lidstvo, sestupující stále hlouběji do hmoty, bylo nutné učinit další akt boží Milosti. Kristus sám je onou bezmezně láskyplnou světelnou bytostí s otevřenou náručí, kterou popisuje od 20. století stále více lidí, kteří se z prahu smrti vrátili zpět. Je to mimořádná změna v dějích božího působení do lidstva. Na našem břehu bytí je pochopitelně zatím téměř nepovšimnuta. Na druhém břehu lidské existence je však tím nejvýznamnějším předělem. Písmo hvězd tedy opět promluvílo a jsou i dnes lidé, kteří je dokáží číst.

Veľká trojnásobná konjunkcia Jupitera a Saturna sa odohrala v čase premeny vekov - v 7. roku pred Kristom v súhvezdí Rýb . Z hľadiska astrologického bolo dôležité brať do úvahy , v ktorom súhvezdí konjunkcia práve prebiehala . Podľa babylonských názorov bolo súhvezdí Rýb súčasne znamením " Amuru " , tj Západu . Čo sa teda odohralo v Rybách , muselo sa súčasne odraziť v dianí na Západe . Preto keď traja zasvätení z Východu objavili Jupitera so Saturnom v blízkej konjunkcii za ranného východu v súhvezdí Rýb , ihneď vedeli , že sa deje niečo veľké v krajine Amuru - na Západe . Vtedy sa písmo hviezd čítalo hlbšie a prirodzenejšie ako dnes . Jupiter platil za predstaviteľa múdrosti a usporiadateľských síl vládcov , kráľov , zasvätených . Jeho stretnutie so Saturnom , nota bene trojnásobné v jedinom roku , bolo neprehliadnuteľnou udalosťou . Predchádzajúce taká konjunkcia prebehla v r 146 pred Kr . Ztrojená veľká konjunkcia teda zjavne ukazovalo nielen na zrodenie niekoho " Veľkého " , ale bolo vzťahovaná k narodenia dlho očakávaného " kráľa všetkých kráľov " , samotného Mesiáša , ktorého príchod očakávali na Západe . Podľa tradície bola práve Palestína priradená mocnému , pomalému Saturnu . Tri mudrci teda museli ísť do Jeruzalema , aby zvedeli niečo bližšieho o mieste narodenia prichádzajúceho Majstra a Mesiáša , aby mu mohli priniesť dary . Čítame Ak v Matúšovom evanjeliu , že sa mudrci od Východu pýtali : " Kde je ten

práve narodený kráľ Židov ? " - Vyčítali títo zasvätení okamih narodenia z postavenia Mesiaca v určitom súhvezdí . Keď sa o vianočné polnoci Ježiš narodil , bol kosáčik Mesiaca v súhvezdí Panny . Tu je významná súvislosť . V zázname o Zarathustrově proroctvo , zapísanom Bar hebrejskí v 13. storočia , čítame : " Hovorí sa , že Zarathustra bol žiakom proroka Eliáša . Ten poučil Peržanmi o príchode Kristovom a zvestoval im : Na konci časov porodí Panna syna , a až sa narodí , objaví sa hviezda , ktorá svieti vo dne a v jej strede bude panna . Vy, moje deti , spozorujete jej príchod . Až teda uvidíte onú hviezdu , vydajte sa na cestu , kam vás povedie a prineste dieťaťu svoje dary a klaňajte sa mu . Dieťa je Slovo , ktoré je základom neba . "

Spasiteľ sa narodí , až bude Mesiac v súhvezdí Panny . Preto sa možno pýtať , ak máme v " betlehemskej hviezde " vôbec čo robiť s vonkajšou pozorovateľnou hviezdou ? Mágovia mali predsa , ako zasvätení mystérií , ešte schopnosť jasnovidectva . Na túto otázku odpovedal vo svojej prednáške o " hviezde mudrcov " dr . R. Steiner takto : " Čím boli teda svätí traja kráľi vedení a kam prišli ? Boli vedení hviezdou a privedení do Betlehema do jaskyne . Tomu môže naozaj rozumieť len ten , kto je oboznámený s tzv nižším alebo astrálnom tajomstvom . Byť vedený hviezdou neznamena nič iného , ako vidieť samu dušu ako hviezdu . Kedy však vidíme dušu ako hviezdu ? Keď ju môžeme vnímať ako žiariace auru . Potom sa objavuje duša ako hviezda . Čo mágom svietilo , nebolo nič iné ako duša Krista samého . Nad jaskyň v Betleheme im žiaril sám druhý Logos . Z ezoterického nazerania nie je jaskyňa nič iné ako to , v čom duša býva: telo . Astrálne pozorovateľ vidí telo zvnútra . Takže vidíme telo ako jaskyň , ako skrýši , útulok , a tak žiarila v tele Ježišom hviezda Kristovho , duše Kristovho . "

Česká astronómka Pani Charvátová prepočítala od r 1100 pred Kr . do 2200 po Kr . krivky slnečných cyklov so zreteľom na konjunkciám Jupitera a Saturna . Ukázali sa dve skutočnosti . Prvá je tá , že pri týchto konjunkciách sa skutočne stred slnečnej sústavy vysúva mimo Slnka , a to až do vzdialenosti 2,2 slnečného polomeru . I. Charvátová napísala : " Krajina patrí medzi drobné vnútorné planéty , ležiace medzi centrálnou hviezdou Slnka a obrími planétami vonkajšími (Jupiter , Saturn , Urán a Neptún) , ktoré tvoria jadro planetárnej sústavy . Dve najväčšie hmoty sústavy , Jupiter a Saturn (93 % hmoty celej sústavy) tvoria akési vyladené " srdca sústavy " . Schádzajú sa v zákryte od Slnka vždy približne po 120 stupňoch a 20 rokoch . Tieto dve planéty udávajú akúsi dlhšiu " časomieru " , udávajú aj základné , harmonicky vyladený poriadok v pohybe Slnka , ktorý je čas od času narušovaný planétami Urán , Neptún a Pluto . Z prírodného poriadku obrích planét a jeho väzieb so Slnkom vyplývajú dlhodobé premeny všetkých pozemských dejov , premeny v rozmedzí desiatich až tisícok rokov . "

Predstavme si teda konjunkciu Jupitera so Saturnom . Alebo túto konjunkciu dokonca trojnásobnú . Ťažisko slnečnej sústavy je vysunuté o dva slnečné polomery smerom k nám , k Zemi . Na opačnej strane Zeme sú dve obrie planéty . Zo Slnka prúdi v tej dobe k ťažisku sústavy ak našej Zemi nielen zvýšený tok elementárnych častíc , magnetických polí a žiarenia , ale ešte niečo , o čom prírodné vedy nevedia , ale čo poznali Chaldejci , Egypťania a iné staré kultúry , keď hovorili - v tej dobe sa rodia veľkí duchovní ľudia .

Zo štúdia I. Charvátovej však vyplýva ešte druhá skutočnosť : zaznamenané astronomické zmeny s príchodom Mesiáša . Krivka 180 -ročného slnečného cyklu , určovaná rytmom stretávanie Jupitera so Saturnom a skúmaná od r 1200 pred Kr . do 2200 po Kristovi , má inú formu pred príchodom Krista a inú po tomto dátume . Sínusoida slnečnej aktivity pred Kristom pozvoľna stúpa od minima k maximu

slnečnej činnosti a od maxima prudko spadá k minimu . V čase po Kristovi je tomu obrátene : sínusoida stúpa príkro od minima slnečnej činnosti k maximu , ale z maxima k minimu klesá pozvoľnejšie . Je tu teda prvýkrát v histórii prírodovedecky zistená " zmena vekov " , o ktorej proroci a učenici Kristovi hovorili v súvislosti s príchodom Mesiáša , ale ktorej astronomické zdôvodnenie zatiaľ nemáme . Je tu ešte ďalšia významná astrologická skutočnosť : Za 40 rokov po trojnásobnej konjunkcii Saturnu a Jupitera v roku 7 pred Kristom prichádza v roku 35 po Kr. , Tj dva roky po ukrižovaní Ježiša Krista , ďalšie trojnásobná konjunkcia oboch planét . Pokročme však ešte k ďalšiemu najväčšiemu tajomstvu , dokonca takmer súčasnému . V 20. storočia prebehli opäť dve také trojnásobné konjunkcie a opäť v krátkom rozmedzí štyridsiatich rokov : v rokoch 1940-41 a v roku 1981 . Zdá sa teda , ako by " betlehemska hviezda " zažiarila aj v 20. storočia . Bolo aj teraz niečo " zarámované " týmito dvoma kráľovskými konjunkciami ? Istý ezotérny prameň uvádza do nových možností vedomého styku človeka s vysokými sférami makrokozmu - otvorenie nových ciest ezotérneho chápanie Kristovho impulzu i v zodiaku , poňatého práve počnúc 20. storočím obnoveným impulzom mariánskym pre blízku i Ďaleký budúcnosť ľudstva .

Ale ešte niečo významné sa postupne rozšírilo Počas 20. storočia . R. Steiner začiatkom 20. rokov opísal , že 20. storočia je o čase zostupu Krista do Eterna (nadzmyslové) úrovne Zeme, teda ešte viac ľudstvu " nadosah " . To Steiner označuje za onen predpovedaný druhý príchod Kristov - po 2 tisícoch rokov . Nenastal však už telesne (nebolo treba) , ale nadzmyslové . V budúcnosti sa o tom bude presviedčať stále viac duší .

Písmo hviezd teda opäť prehovorilo